

ZALÁN TIBOR

Város, idegen lepkékkel

a gyomrából a lepkék szálltak
sokáig föl és ott kerengtek
a tornyok közt a harangszóban
s ha értük nyúlt tekintetével
mind szertefoszlott még mielőtt
megérintette volna őket így
abban sem lehetett bizonyos
a lepkék voltak-e valóban
melyek a gyomrából és égnek...

... és ott volt-e a férfi még ki
odavezette ablakához
s rámutatott a teliholdra
az ég üres volt és ő látta
mert látni akarta hogy ragyog
s érezni a hátához tapadt
kilencven kiló tömény magányt
mely úgy zuhant rá életére
később akár taglózott állat

a vágóhíd jeges kövére
de minden rángásával mégis
a vágyát korbácsolta följebb
ez később volt – most még csak ott áll
és hagyja hogy hozzá tapadjon
egy ismeretlen test s a testből
szétáradó szégyentelen vágy
sodorja fel egész a holdig...

... kiért van itt és az miért ő
ha minden seb kinek jó mégis

az éjszakában roppanások
végig – mitől repedt az élet
kezében fogja tartja fogva
vigyázni kell a hímporára
hiszen csak lepke árnya rebben
s gyönyörre hullik vissza szárnya
takarjon el testével kérem

a sóhaj halk s a fájdalom meg
viselhető akár a szégyen
vagy épp lehet rajongásról is
beszélni ettől roppant pontos
kirajzolódás támad benne
egy egykor történt más esetről
mi majdnem ráment életére
vagy tán az életét akarta...

...s már mindegy volt a történet hol
hogyan végződik ha kezdetével
elért egy pontig honnan ő már
a hullás mértánával számol
becézni fogja és megölni
s egy alkonyatkor megzabálja
imádkozó sáskára gondolt
s elnézte meztelenségében

gyámoltalan hever a combján
miért mitől a lepkék tánca
harangszóvá váltott át benne
akarná hogy ha még akarna
elérni bármit ő elérje
hogyan újra és még ritmusára
vergődve nyögve felzokogva
átzuhanjon s onnan is tovább...

... tovább egy új vagy más megértés
kínpadján lelni más gyönyörre
ki úgy magány hogy mással osztott
feléje nyúl és megragadja

*magába vonja újra s szórja
rá mindenét és függöny-pára
nehéz ködében fuldokolva
gyönyört kiált fel s megvonaglik
s talán a szíve is megáll most*

